

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CAROLYN BROWN

Mõnikord õed

Originaali tiitel:
Carolyn Brown
The Sometimes Sisters
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See lugu on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, kohad, sündmused ja juhtumised on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Ulve Määrits
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2018 by Carolyn Brown. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

D02359519
ISBN 978-9949-82-380-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Iga lugu on nagu teemant, mida tuleb lihvida, et oleks näha selle sära ja ilu. Suur tänu mu võrratule toimetajale Krista Stroeverile, kes on lihvinud mu lugusid, et tuua välja kõik emotsioonid ning panna lood teemantidena särama.

Esimese peatükk

„Luba mulle,“ sosistas Annie.

„Ma luban.“ Zedekiah noogutas, pisarad silmis.

„Sa tood nad kõik koju, sest nad kuuluvad siia.“ Ta tõstis käe ja puudutas mehe põske. „Nad peavad terveks saama.“

„Ma toon nad siia. Puhka nüüd.“ Zed võttis naise hapra keha oma käte vahele.

Annie oli olnud kaks päeva vaheldumisi teadvusel ja teadvuseta ning iga kord kui ta ärkas, võttis ta mehelt jälle lubaduse, et too tooks naise lapselapsed koju järveäärsesse puhkekülasse. Äkki läksid Annie silmad pärani ja ta võttis mehe näo oma pihkude vahele.

„Sina...“ Pisarad valgusid mööda ta põski alla.

„Ma tean, Annie.“ Mehe soolased pisarad segunesid naise omadega, kui nende põsed kokku puutusid.

„Ma olen sind armastanud sellest ajast peale, kui lapsed olime,“ sosistas naine, hingates seejärel rahunenult sügavalt sisse ja siis aeglaselt välja...

„Oh, Annie,“ hakkas mees ütlema, aga taipas siis, et see oli olnud naise kõige viimane hingetõmme...

Aeg peatus, kui mees naist embas. Üks süda löi kindlalt ja purunes siis vaikselt kildudeks. Teine süda, mis oli tuksunud ta kõrval aastakümneid, oli ilma temata igavikku kadunud.

„Miks, oh jumal!“ oigas mees. „Mina oleksin pidanud minema enne teda!“

Lõpeta ära! Annie hääl oli Zedi peas nii päris, et mees vaatas naise huuli, kas ta hakkas ehk uuesti hingama. Ma ütlesin sulle, et mingit leinamist ei tohi olla. Me oleme varsti jälle koos – mäletad, me olime lahus, kui sa sõjaväes olid. Sa pead nüüd tööd tegema. Nii et jäta järele, Zedekiah, ja kutsu tüdrukud siia.

Nad olid rääkinud sellest hetkest kolm kuud ja kõik tükid olid paigas. Isegi kui nad millegi üle vahel vaidlesid, oli plaan järgmisteks sammudeks tehtud, nagu Annie ütles. Aga armas Jeesus, Zed polnud kunagi mõelnud sellele valule, kui ta peab naisel igaveseks minna laskma.

Zed asetas ta õrnalt padjale, pani tema kahvatud sõrmed oma tumedate peale ja kummardus iga sõrmenukki suudlema. „Oh, Annie, elu ilma sinuta pole mingi elu.“

Tüdrukud aitavad, ütles hääl ta peas armsalt. Nüüd lase mul minna, Zed. Sul on vaja asju ajada.

„Ma ei saa,“ oigas mees.

Ta istus naise juures pool tundi, enne kui helistas arstile, kes oli samas ka selle maakonna koroner. Kui Anniet tuldi kanderaamiga autosse viima, läks ta koos temaga, hoides naise kätt oma peos.

„Ma tean, et ta korraldas enne kõik ära. Kas sa tahad matusebüroosse tulla ja teda enne ärasaatmist veel kord näha...“ Arst kõhkles.

Zed raputas aeglaselt pead. „Ta ütles, et ma ei tohi seda teha, ja ma teen nii, nagu ta soovis. Ma ei saa hüvasti jätta. Ma ei ole saanud talle neid sõnu öelda ega saa ikka veel, aga ma suutsin sellega leppida, seni kui teid siia ootasin. Helista mulle, kui ta tuhk on olemas.“ Viimased sõnad jäid mehel kurku kinni.

Arst patsutas talle õlale. „Tunnen kaasa. Ta oli suurepärane inimene ja sulle nii hea sõber, Zed.“

„Mu parim sõber.“ Mees pühkis silmi. „Meil on nii palju ühiseid mälestusi.“

„Kui sul midagi vaja on, siis helista mulle.“

„Tänan sind. Praegu pean ma tüdrukutele helistama ja ma üldse ei taha seda teha.“

„Nad oleks pidanud siin olema.“

Zed tõmbas käega läbi oma halliseguste tumedate lokkis juuste. „Ta ei lasknud mul neile helistada. Ei mingeid pisaraid. Ei mingit jahmerdamist. Selline oli Annie.“

„Jah, oli küll.“ Arst noogutas. „Ma tunnen sulle tõesti kaasa, Zed.“

„Tänan sind.“ Zed vaatas, kuni auto oli vaateväljalt kadunud, ning lehvitas kogu aeg, just nagu oli lehvitanud bussiaknast aastaid tagasi sõjaväkke minnes, et saada minema Annie ja tema mehe juurest. Ta oli mõelnud, et unustab selle naise, aga kaugus ja aeg ei leevendanud valu, kui Annie ta sõbra Seamus Clancyga abiellus, ning Zed soovis, et oleks sündinud valge naha ja heledate juustega ning saanud ise oma kauni Anniega abielluda. Aga selle päeva valu polnud siiski midagi võrreldes sellega, mis oli ta südames praegu, nüüd, mil koroneri auto oli minema sõitnud ja hommikupäike rahu-likult üle järvesilla kerkis.

Iga viimase kui miiliga hakkas Harperi pea kõvemini valutama. Ta oli sellesama vana oranži kastiautoga käinud siin järve ääres viimati kaks aastat tagasi, ja ka siis vaid korraks, olles teel Oklahomasse tööle, kasiinosse, mis asus teisel pool Redi jõge. Ta polnud siin enam kümme aastat ühtki ööd veetnud. Mitte pärast seda suve, mis oli muutnud kogu ta elu.

Sellest ajast peale tundis ta iga kord siia järve äärde sattudes südames raskust, ja see oli vähemalt Buicki suurune. See kivi ta südamel

polnud küll enam nii suur, kui oli olnud päeval, mil ta oma tütre ära andis, aga ikka veel oli see talumatult valus.

Ta aeglustas alkoholipoe juures sõitu, aga ei peatunud. Tema õed Tawny ja Dana oleksid teda mõnuga hukka mõistnud, kui ta astuks sisse, pruun paberkott kaenla all – neil oleks rõõmupäev. Esimene parempööre enne silda, ja seal see oligi – kaksteist puhkemajakest, mis asusid esmatarbekaupade poe ja kohviku taga. Nende juurest oli natuke maad väikese valge, kahe magamistoaga maja juurde. Seal oli elanud vanaema Annie ning seal olid Harper ja ta kaks õde igal aastal kuu aega suvitanud – aga kõik lõppes suvel enne Harperi kuueteistkümnendat sünnipäeva, mis oli augustis.

Õlu, vorst ja sööt – niimoodi oli vanaema Annie oma poodi nime-
tanud. Ja ega see peale nende tõepoolest eriti midagi rohkemat pak-
kunud, kui leib, piim ning pisut erinevaid suupisteid ja karastusjooke
välja arvata. Oli ka riul vabamüügiravimitega, nagu päikesekaitse-
kreem või põletusevastane määre, arvestades turistidega, kes need
ehk kaasa võtta unustasid. Samuti eraldi külmkapp kalasöödaga pluss
kaks bensiinipumpa väljas poe ees, et paadid ja autod saaksid kütust
võtta ja oleksid sõiduvalmis.

Ta nägi oma vaimusilmas kõiki neid riuleid, sõites ümber poe
kohviku sissepääsu juurde. Onu Zed valmistas kohvikus parimat
toitu, mida Põhja-Texases võis saada, ning Flora hoolitses koristamise
eest. Kolm eakat inimest olid seda kohta mitu aastakümnet üheskoos
käigus hoidnud ja nüüd oli üks neist lahkunud.

Harper parkis auto ära ja nõjatus istme seljatoele, sulgedes silmad.
Ta oli hakkama saanud. Tal polnud tagavarakumme ning nii bensiini-
paak kui ka ta rahakott olid tühjad. „Auru ja palvetamise abiga,“
sosistas ta, hingates sisse järvevee kirbet hõngu, segatuna värskeltnii-
detud muru, esimeste kevadiste rooside ning sigaretsuitsu lõhnaga.
Järveäärne puhkeküla, nagu pleekinud silt ukse kohal teatas, polnud
sugugi muutunud.

Onu Zed tuli verandale ja lehvitas. Ta rohelised silmad tundusid eebenmusta naha kõrval sobimatud. Lökkis juuksed, mis olid kunagi süsimustad ja lühikeseks pügatud, olid nüüd musta-valgekirjud ning pisut pikemad, aga mees oli nüüdseks ka üle seitsmekümne – võib-olla seitskümend üks või kaks. Onu Zed, Harperi vanaema ja ammusurnud vanaisa olid kõik ühevanused. Mees nägi ikka veel välja nii, nagu peaks ta kive taskutesse panema, et kevadine kerge tuul teda järve ei puhuks, aga ta oli alati olnud kõhn ning alati kandnud lapatsiga tunkesid. Mõned asjad ajaga ei muutunud – jumal tänatud.

Uus valusähvatus läbis Harperi pead, kui ta istmelt maha ronis ja ta jalad maapinda puudutasid. „Hommikust, onu Zed.“

Mees polnud tegelikult tema onu, aga oli alati olnud onust palju rohkematki, võib-olla isegi nagu vanaisa. Ja ta oli olnud ka palju rohkemat kui Annie alluv, see oli kindel. Dana, neist kolmest kõige vanem, oli andnud talle onu tiitli, niisiis järgisid Harper ja Tawny tema eeskju.

Harper oli endale lubanud, juues eelmisel õhtul viskipudelil viimase tilga, et on nutmisega ühel pool, aga onu Zedi nägemine tõi talle jälle pisarad silma. Ta haaras mehe tugevasse embusesse. „Mida me küll ilma temata peale hakkame?“

„Ma ei tea, aga mul on hea meel, et sa siin oled. Me kõik peame üksteisele toeks olema.“ Ta hääli oli kätte ja ta pisarad segunesid Harperi omadega.

Harper tundis suitsulõhna, mis käis kõigist teistest lõhnadest üle. Ta astus sammu tagasi, aga jättis käe mehe õlale. „Kas ta kannatas?“

„Ei, kullake. Ühel hetkel rääkis ta minuga ja järgmisel oli läinud. Issand võttis ta kiiresti.“ Zed tõmbas püksitaskust rätiku, pühkides esmalt Harperi põski ning seejärel enda nägu.

„Kas teised on siin?“ küsis Harper.